

Bokblad

Nyfiken vänder jag på bladet och undrar vad som står på nästa sida. Jag har läst många timmar nu. Sängen har format sig efter min kropp och skulle jag resa mig skulle du se konturerna av mig. Håret är risigt, men jag vill veta vad som står på nästa sida. Bara ett blad till sen börjar jag dagen.

Hon sprang upp för trapporna till vinden, längtade efter att få röra hennes saker igen. Hon fanns kvar där uppe bland tavlorna och kläderna på galgarna och dammet som lagt sig som en skyddande filt över. Hon hade alltid varit så noga med att städa. Lite skit i hörnen hade aldrig varit hennes melodi. Själv var den unga kvinnan en slarvig person med klädhögar upp till taket i sitt rum. Dörrhandtaget gick trögt, men dörren gick tillslut upp, allt var precis som hon mindes det och hon drog ett djupt andetag. Gammalt. Allt luktade gammalt. Var hade hennes doft tagit vägen. En tår rullade ner för kinden och hon började gå runt i det stora rummet. Klinkade på det gamla pianot, drog fingret genom dammet och saknaden for som en il genom kroppen. Hon hade saknat pianot långt därinne hade hon saknat det. Men hon hade inte orkat stå ut med att se det dag efter dag, hon hade förtvivlat slagit sönder det. Så istället fick det försvinna upp på vinden tillsammans med de andra sakerna.

Tänk om mitt liv var en bok där en tråkig dag blev spännande av ordens makt. Jag vrider på mig och börjar få ont i kroppen av att ligga still. Bara sidan ut sen ska jag gå upp.

Tårar blötte hennes kinder, men ett leende letade sig fram till hennes läppar. Hon kände sig inte ensam här uppe. Fort for hon nedför trapporna ända ner till köket, blötte en stel halvdassig trasa och skyndade sig upp igen. Jag ska spela rena toner för dig, tänkte hon. Förlåt att jag varit borta, viskade hon ut i den tomma luften. Tangent efter tangent drog hon omsorgsfullt trasan över och lyssnade till ljudet som spelade. CDEFGAHC. Hur kunde det hända. CDEFGHAC. Varför hände de. CDEFGAHC. Hon föll ihop på den röda pianopallen, hade hon inte haft händer hade huvudet fallit av. Tankarna fyllde hennes huvud som tunga stenar och hon grät. Hejdlöst grät hon och skrek. Hon kunde inte låtsas längre. Orkade inte vara stark. Själviska jävla människa, grät hon ut genom tårarna som rann över hennes läppar. Fingrarna blev svarta.

Tårarna börjar rinna nedför mina kinder. Jag visste att hon skulle bryta ihop. Ingen människa kan orka vara så stark.

Hon torkade av mascaran mot klänningen. CDEFGAHC spelade trasan över tangenterna. Hur kunde du lämna mig du som skulle lära mig spela piano. CGHCF. Du lämnade allt så enkelt den natten. Regnet, asfalten, trädet. Hur kunde du vara så självisk, upprepades i hennes huvud medan hennes fingrar på måfå rörde sig över pianot.

"You are in pain Take your life Take you life with cocaine"

Med ett ryck väcks jag upp ur bokstävernans värld, sträcker mig efter mobilen och får musiken att sluta spela. Bläddrar hastigt igenom dem sista sidorna. Tjugo sidor kvar. Dags att gå upp.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Linaballeriina med Poeter.se id #37421 innehar upphovsrätten